

Arrest

nr. 54 547 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“ Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Hadë (gemeente Obiliq) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

Op 26 januari 2008 werd u door de politie van Prishtinë gearresteerd, vastgehouden en overgebracht naar de gevangenis van Prizren. U werd hierbij aangeklaagd voor verboden wapenbezit en werd tien maanden in voorhechtenis gehouden. Uiteindelijk werd u tot een gevangenisstraf van negen maanden wegens verboden wapenbezit veroordeeld. Naar uw mening had u geen terechte straf gekregen en daarom ging u in beroep bij het Hooggerechtshof. U kreeg hiervan nog geen resultaat, maar uw advocaat te Kosovo, F.(...) B.(...), volgt uw beroep op.

Anderhalf tot twee maanden voor uw vertrek naar België moest u zich van uw familie verlossen met E.(...) K.(...), uit het naburige dorp Zhilivodë. Deze verlosing werd u ter kennis gebracht door uw familie

drie à vier dagen voor de verlovingsceremonie. U stemde echter niet in met de verloving. Uw familie zette u daarop onder druk en liet de ceremonie toch doorgaan.

De avond voor de verlovingsceremonie zei u niet aanwezig te zullen zijn en verliet u uw huis. U haalde zo de woede van uw familie en de familie van het meisje op de hals, waarna uw problemen begonnen. U vond onderdak bij vrienden.

U had sindsdien met uw familie geen contact.

U vernam echter wel dat beide families nog steeds verlangden dat u met E.(...) zou trouwen. De familie van het meisje bedreigde u verschillende keren telefonisch, uitte bij die gelegenheden zware beledigingen en stelde dat er gevolgen zouden zijn indien u niet met haar trouwde. U veranderde daarop van telefoonnummer. De familie van E.(...) bedreigde u eveneens via uw vrienden, maar viseerde verder niemand anders. De laatste twee weken van uw verblijf in Kosovo vonden de dreigementen elke dag plaats. Drie dagen voor uw vertrek naar België verbleef u te Ferizaj bij vrienden. De familie van E.(...) kwam te weten waar u was, waarop een vijftal personen naar u op zoek ging. U werd tijdig door uw vrienden gewaarschuwd en besloot te vluchten naar Prishtinë, van waaruit u Kosovo verliet op 20 juli 2010.

U kwam naar België, waar u op 23 juli 2010 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 18 november 2009; uw Kosovaarse rijbewijs, uitgereikt op 18 mei 2010; en een vonnis van de rechtbank van Prishtinë d.d. 14 oktober 2009 waaruit blijkt dat u een strafrechtelijke veroordeling wegens verboden wapenbezit heeft opgelopen. “

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Kosovo heeft verlaten nadat u weigerde in te stemmen met de door uw ouders geregelde verloving met E.(...) K.(...) en de hierop volgende bedreigingen door haar Albanese familie. Met uw eigen familie heeft u geen contact meer omdat ze u na uw weigering om met E.(...) te trouwen niet langer als hun zoon beschouwen.

Nergens uit uw verklaring blijkt dat u met anderen problemen had (CGVS, p. 6-11).

De door u aangehaalde problemen zijn dan ook van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen), interfamiliale en intrafamiliale aard.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

U verklaarde nooit naar de politie of een andere instantie gegaan te zijn om klacht in te dienen aangezien u steeds veranderde van verblijfplaats, u bij het indienen van een klacht een adres diende op te geven en de familie K.(...) mensen kende die bij de politie werkten (CGVS, p. 8).

Dit is echter geen afdoende uitleg, gezien u daarop onmiddellijk verklaarde dat u enkel dacht dat een oom van E.(...) K.(...) politieagent was en misschien ook neven, maar dat u dat eigenlijk niet goed wist (CGVS, p. 8). Daarnaast stelde u niet echt in een politieklacht te geloven aangezien het om een familiekwestie ging (CGVS, p. 8).

Internationale bescherming kan evenwel slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten.

Overigens blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Kosovaarse Strafwet uitdrukkelijk voorziet in een gevangenisstraf tot één jaar voor diegene die iemand in het huwelijk dwingt. Voorts blijkt uit deze informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van

de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot verklaarde u ook een aantal malen in aanraking te zijn gekomen met de Kosovaarse politie en justitie. U werd veroordeeld omwille van verboden wapenbezit en u kreeg ook een aantal boetes om te snel te rijden. U verklaarde dat de veroordeling naar aanleiding van verboden wapenbezit onrechtvaardig en te zwaar was (CGVS, p. 9-10).

Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat deze problemen louter gemeenrechtelijk zijn en bijgevolg geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt uit het door u neergelegde vonnis dat deze veroordeling met redenen omkleed werd en dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de in het vonnis genomen strafmaatregelen in overeenstemming zijn met de in Kosovo vigerende strafwet.

Daarnaast blijkt dat u hiertegen in beroep kon gaan en uit uw verklaringen blijkt tevens dat u ervan uitgaat dat het Kosovaarse Hooggerechtshof dat uw beroep behandelt het vonnis van de rechtbank van Prishtinë zal vernietigen en dat u een schadevergoeding zult ontvangen (CGVS, p. 10).

Tot slot verklaarde u uitdrukkelijk dat deze gemeenrechtelijke problemen voor u geen aanleiding vormden om Kosovo te verlaten. U dacht er immers maar naar aanleiding van de problemen met de K.(...)'s aan het land te ontvluchten (CGVS, p. 7).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 november 2010 de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij laat gelden dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij gedwongen werd te trouwen met E. K. wat hij weigerde en daarom bedreigd werd door haar familie. Verzoeker laat gelden dat hij geen nationale rechtshulp kon krijgen aangezien de politiediensten dermate corrupt en onbetrouwbaar zijn dat ze hem geen hulp kunnen bieden. Hij verklaart dat hij niet akkoord gaat met de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing stelt dat de Kosovaarse politie een voorbeeldorganisatie geworden is, daar de informatie die beschikbaar is voor het grote publiek, sterk afwijkt van de realiteit. Hij voert aan dat er geen samenwerking is tussen politie en justitie en dat het feit dat er anno 2010 zoveel maatregelen genomen zijn, er op wijst dat de problematiek groot moet geweest zijn. Hij stelt dat de Kosovaarse politie niet in een oogwenk kan veranderen en dat ook al zijn er verbeteringen merkbaar, deze op dit ogenblik onvoldoende zijn om verzoeker rechtsbescherming te bieden.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat zijn problemen louter van interpersoonlijke (tussen privé-personen), interfamiliale en intrafamiliale aard zijn en geen verband houden met één de criteria voorzien in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, niet betwist. Deze motivering blijft behouden en de Raad schaaft er zich achter.

Verzoeker voert evenwel aan dat hij voor zijn problemen geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten van zijn land, aangezien de politiediensten dermate corrupt en onbetrouwbaar zijn dat ze hem geen hulp kunnen bieden.

Hij verklaart (zie sub 2.1) dat hij niet akkoord gaat met de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing stelt dat de Kosovaarse politie een voorbeeldorganisatie geworden is, daar de informatie die beschikbaar is voor het grote publiek, sterk afwijkt van de realiteit. Hij voert aan dat geen samenwerking is tussen politie en justitie en dat het feit dat er anno 2010 zoveel maatregelen genomen zijn, erop wijst dat de problematiek groot moet geweest zijn. Hij stelt dat de Kosovaarse politie niet in een oogwenk kan veranderen en dat ook al zijn er verbeteringen merkbaar, deze op dit ogenblik onvoldoende zijn om verzoeker rechtsbescherming te bieden.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming.

De Raad stelt vast verzoeker zich nooit heeft gewend tot de politie of een andere instantie in zijn land van herkomst met vraag om bescherming (zie het verhoorverslag van 1 oktober 2010, p. 8):

Vraag: "Hebt u nooit klacht ingediend bij een instantie?"

Antwoord: "waarom zou ik dit aangeven?"

Vraag: "Omdat u tenslotte met de dood werd bedreigd."

Antwoord: "Dus als ik naar de politie zou gaan, moest ik ook een adres geven waar ik verbleef en ik veranderde van plaats. Maar ze kenden ook mensen die bij de politie werkten."

Vraag: "Waren er personen van de familie van het meisje die bij de politie werkten?"

Antwoord: "Ik denk een oom van haar, misschien neven ook, maar ik weet het niet goed."

Vraag: "U hebt naast de politie geen klacht ingediend bij bijvoorbeeld Eulex, Kfor of andere instanties?"

Antwoord: "Neen."

Vraag: "Waarom hebt u zich niet gericht tot deze instanties?"

Antwoord: "Omdat ik er niet echt in geloofde. Het was een familiekwestie."

Vraag: "En heeft ook niemand van uw vrienden u aangeraden om stappen te ondernemen?"

Antwoord: "Iedereen raadde iets aan, maar ik heb uiteindelijk zelf beslist en vond het beste dat ik zelf wegging."

Verzoeker heeft geen pogingen ondernomen om nationale bescherming te krijgen, heeft ook geen afdoende verklaring gegeven voor zijn in gebreke blijven en heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Het argument dat verzoeker geen nationale rechtshulp kon krijgen aangezien de politiediensten dermate corrupt en onbetrouwbaar zijn dat ze hem geen hulp kunnen bieden, duikt voor het eerst in het verzoekschrift op.

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker niet akkoord gaat met de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing stelt dat de Kosovaarse politie een voorbeeldorganisatie geworden is, omdat de informatie die beschikbaar is voor het grote publiek, sterk afwijkt van de realiteit, is een blote bewering.

Op de aanvoering in het verzoekschrift dat het feit dat er anno 2010 zoveel maatregelen genomen zijn, erop wijst dat de problematiek groot moet geweest zijn en dat de Kosovaarse politie niet in een oogwenk kan veranderen, antwoordt de commissaris-generaal in zijn nota van 15 december 2010 terecht dat op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, er kan gesteld worden dat er anno 2010 in Kosovo redelijke maatregelen werden getroffen tot voorkoming van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980.

De toelichtingen van verzoeker bij de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt zijn slechts losse bedenkingen van die hij niet met informatie ondersteunt.

De vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

Verzoeker betwist de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet.

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 werd door de commissaris-generaal terecht geweigerd.

Verzoeker heeft inderdaad niet aannemelijk gemaakt (zie hoger) dat hij zich tegen de voorgehouden dreiging niet onder de bescherming van de overheden van zijn land van herkomst kan of wil stellen, zoals vereist in artikel 48/4, §1 van voormelde wet.

De Raad is van oordeel dat hem geen elementen ontbreken om over de asielaanvraag van verzoeker te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om zoals door verzoeker gevraagd (zie het verzoekschrift, p. 4), de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal *“voor verder onderzoek”*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE